

Chương 632: Trò Chuyện Với Raphael de Saint-Owan

(Số từ: 3465)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:54 PM 29/11/2023

Ban đầu là một Cung điện yên tĩnh, Cung Điện Trắng của Arunaria giờ đây thậm chí còn im lặng hơn.

Một sự tĩnh lặng xa u ám.

Sự im lặng thường gợi lên một mức độ sợ hãi nhất định, nhưng sự tĩnh lặng ở Arunaria gần với sự trang nghiêm hơn.

Như Đại Công tước đã nói, đó là một nơi cô đơn, và sự cô đơn đó vẫn tồn tại.

Đại Công tước đã đi cùng tôi khi tôi leo lên cầu thang, đến nơi có thể nhìn thấy Arunaria từ xa.

Đại Công tước không nói gì cả.

Ông ấy chỉ đi trước một chút, và tôi lặng lẽ theo sau, tự hỏi liệu ông ấy có điều gì muốn nói không.

Bằng cách nào đó, tôi cảm thấy như mình đang bị trừng phạt.

Thành thật mà nói, tôi đã ở một vị trí mà tôi phải thận trọng.

Không còn lời nào để nói, tôi đến đây để yêu cầu Đại Công tước đứng về phía tôi.

Nếu sự xác xược của tôi đã đi xa đến mức này, chẳng phải tôi phải hiểu liệu Đại Công tước có muốn hạ gục tôi hay không?

Đại Công tước đã phải chịu thiệt hại to lớn vì sự tồn tại của tôi.

Danh tiếng của ông đã chạm đáy vì con gái ông đã biến mất cùng Ma Vương. Người dân của Công quốc bị ghét bỏ, và họ bị quân đồng minh đối xử lạnh lùng.

Danh tiếng lâu đời và đáng kính của Gia tộc Saint-Owan đã bị ném xuống rãnh ngay lập tức.

Danh dự là gì?

Đối với hầu hết mọi người, nó có thể không có nhiều ý nghĩa, nhưng đối với một người như Đại Công tước Saint-Owan, nó hẳn phải rất quan trọng.

Và tất cả đã bốc hơi vì sự tồn tại của tôi.

Đại Công tước im lặng một lúc lâu, và tôi không thể không nghĩ về những điều như vậy khi tiếp tục nhìn vào Cung điện.

Tất cả họ đều sống tốt chứ?

Mẹ của Harriet và các anh trai của cô ấy.

Tôi biết rằng tất cả các anh trai của cô ấy đều là pháp sư và đang phục vụ trong Lực lượng Đồng minh. Và tôi biết họ đã an toàn.

Nhưng an toàn và sống tốt là hai thế giới khác nhau.

Tôi thậm chí không có quyền hỏi họ có khỏe không, vì vậy tôi không thể nói một lời nào.

Khoảng trên một tiếng.

Đại Công tước không nói gì, và tôi cảm như thể tôi đã ăn mật ong.

Đó không chỉ là cảm giác bị trừng phạt; rõ ràng là tôi đã thực sự bị trừng phạt.

Vào cuối sự im lặng kéo dài đó.

“Thật kỳ lạ.”

Đại Công tước đột nhiên nói vậy.

Kỳ lạ?

Đại Công tước nhìn tôi chăm chú.

"Có vẻ như cậu khá bồn chồn."

Trong thực tế, tôi đã như vậy.

Tự tin trong tình huống này chẳng phải còn lạ hơn sao?

Tôi có nên đứng cao và thẳng lưng không?

"Chà, tôi... tôi..."

"..."

Tôi muốn nói điều gì đó, nhưng đôi môi tôi không thể hé mở.

Tôi không có gì để nói với Đại Công tước, với tất cả mọi người.

Ông ấy phải biết rằng tôi không bắt cóc Harriet và cô ấy đã tự ý đi theo tôi. Nhưng điều đó có nghĩa là gì? Che giấu bí mật và trở nên thân thiết với con gái mình đã là một hành động đê hèn.

Đại Công tước nhìn tôi.

"Cậu cho rằng bản thân có lỗi với tôi sao?"

Không.

Nếu điều này không sai, thì nó là gì?

"...Đúng vậy."

Tôi không biết Đại Công tước đang nghĩ gì.

"Hừm..."

Sau một hồi suy nghĩ, Đại Công tước chậm rãi gật đầu.

"Vậy thì, hãy nói cho tôi biết."

Có phải ông ấy yêu cầu tôi thành thật?

"Cậu nghĩ mình đã làm gì sai cho đến nay?"

Dựa vào cây trượng của mình,

Đại Công tước đứng trước mặt tôi như một thẩm phán và bình tĩnh nói.

"Cho dù đó là những gì cậu đã làm với tôi."

"Hoặc những gì cậu đã làm với con gái tôi."

"Hoặc, ví dụ như..."

"Đến với thế giới."

"Đến nhân gian."

"Nếu cậu nghĩ rằng mình đã làm sai, thì nó là gì?"

Người chưa một lần nhúng tay vào sức mạnh xấu xa hay xảo quyệt.

Người đã theo đuổi con đường chân chính với sức mạnh chính nghĩa, sống vì những mục đích cao cả và chính đáng.

Người không làm gì sai, nhưng vì tôi mà mất mát quá nhiều.

Tuy nhiên, không bao giờ bày tỏ một chút buồn phiền hay oán giận, ông ấy đã thực hiện nhiệm vụ của mình và tiếp tục làm như vậy.

—Đại Công Tước Saint-Owan.

"Nói về điều đó thì."

Ông ấy có lẽ là người duy nhất có quyền phán xét tôi.

Đó là một câu chuyện dài.

Nhưng cuối cùng, đó là một câu chuyện lên đến đỉnh điểm trong nỗ lực cứu tất cả mọi người, dẫn đến tình hình hiện tại.

Akasha là gì, Cantus Magna là ai, tại sao Lăng mộ của Lich được tạo ra và mục đích ban đầu của việc sử dụng Akasha là gì.

Đến khi mọi chuyện bại lộ thì đã quá muộn.

Tôi đã nói dối quá lâu và không ai có thể tin tưởng tôi. Những người cảm thấy bị phản bội nhiều nhất không thể không ghét tôi.

Câu chuyện về việc cố gắng thay đổi tương lai nhưng lại hoàn thành nó.

Câu chuyện mà nếu không có gì được thực hiện, sẽ không có gì xảy ra.

"Có vẻ như cậu đã nhận được một lời nguyện từ các vị Thần, mà không phải phước lành của họ."

Công tước, sau khi nghe toàn bộ câu chuyện, nói một cách đơn giản.

Có phải hai Thánh tích mà tôi sở hữu không phải là một phước lành, mà là một lời nguyện?

"Thay vào đó, chính nhân loại đã nhận lời nguyện."

Nhưng, như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Công tước tự sửa lại.

Một lời nguyên đôi với nhân loại?

"Nếu Ma vương không có ý định làm hại nhân loại và có ý định sử dụng Akasha để trốn sang thế giới khác, thì sẽ không có lý do gì để chiến đấu."

Valier không muốn chiến tranh mà muốn trốn thoát.

Nhân loại, lo sợ về mối đe dọa của quỷ dữ, đã xâm lược Darkland, tàn sát không chỉ Ma vương mà còn hầu hết ma tộc.

Họ không cố hiểu; họ sợ hãi.

Tất cả xảy ra vì một sự hiểu lầm.

"Không phải nhân loại đang trên bờ vực diệt vong vì hiểu lầm dẫn đến sự diệt vong của các nước láng giềng sao?"

Thảm Hoạ Công cũng vậy, cuối cùng cũng xảy ra do sự hiểu lầm và thông tin sai lệch.

"Cho dù cậu có muốn trả thù hay không, thì sự thật rằng Ma vương đã thực hiện cuộc trả thù dứt khoát và chắc chắn nhất đối với nhân loại không thay đổi."

Cuối cùng, đó là trả thù và không trả thù, và tôi không thể phủ nhận điều đó.

Tôi đã đóng vai trò lớn nhất trong sự tuyệt chủng của loài người.

Sự thật đó sẽ không bao giờ thay đổi.

"Làm sao đây có thể là bất cứ điều gì khác ngoài lời nguyên của các vị Thần?"

Nhận lại những gì đã cho, thông qua sự hiểu lầm.

Công tước dường như nghĩ rằng đây là sự phán xét và lời nguyên của các vị Thần đối với nhân loại.

Có phải thảm họa này là một lời nguyên của các vị Thần?

Công tước nhìn lên bầu trời ảm đạm.

"Đương nhiên, đây thật sự là Thần linh nguyên rủa, vẫn là kinh khủng trùng hợp, chúng ta cũng không biết."

Làm sao người ta có thể tính được xác suất nếu đó chỉ là một sự trùng hợp khủng khiếp?

"Nhưng cho dù đây là lời nguyên của các vị Thần, tội lỗi của cậu sẽ không biến mất, và điều đó không có nghĩa là cậu vô tội. Cuối cùng, sự thật rằng tất cả những điều này bắt nguồn từ cậu vẫn không thay đổi."

Đúng vậy.

Tôi thậm chí không muốn nói rằng tôi không làm gì sai.

Cảm giác tội lỗi và trách nhiệm không biến mất.

Thảm Hoạ Công đã xảy ra để cứu tôi.

Antirianus đã bóc đồng tấn công, Sarkegaar đã tranh cãi gay gắt và Eleris đã kích hoạt Akasha.

Đó cũng là một sự thật không thể phủ nhận.

"Tuy nhiên, không phải là quá tàn nhẫn khi nói rằng cậu thà chết còn hơn sao?"

"..."

"Khi tôi tỉnh lại, mất hết ký ức, tôi phát hiện ra rằng vương quốc của mình đã bị phá hủy, cha tôi, người đã từng là người cai trị tuyệt đối và là Vua của một thế giới, đã chết cùng với Anh hùng, và tôi không còn gì ngoài một danh hiệu trống rỗng, không thể là

gì khác hơn là một dấu hiệu của sự xấu hổ. Điều duy nhất tôi biết là thế giới sẽ sớm bị hủy diệt...”

"..."

“Cậu đã đi được rất xa rồi phải không? Không, làm thế nào mà cậu có thể đi được xa như thế này... thật kỳ diệu phải không?"

Việc tôi là Archdemon cuối cùng của Ma giới bị phá hủy là một điều kiện cực kỳ bất lợi cho sự sống còn của tôi.

Sẽ tốt hơn nếu tôi chỉ là một con người ngẫu nhiên nào đó, không là ai cả.

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi đã đạt đến bờ vực hủy diệt thế giới, tôi đã tái tạo lại Darkland, và giờ con người sống ở đó cùng với chúng tôi.

Vô số tình cờ đã cứu tôi, và vô số tình cờ đã dẫn tôi đến thời điểm này.

Nhưng cuối cùng, tôi đã trở thành Vua của Ma giới được xây dựng lại.

Tôi đã làm điều đó như thế nào?

Công tước thấy điều đó thật kỳ lạ, và khi tôi quay lại các bước của mình từ đầu, tôi không thể không tự hỏi làm thế nào mà điều đó lại có thể xảy ra.

Nếu ai đó nói bóng gió ngay từ đầu rằng tôi sẽ kết thúc như thế này trong vài năm nữa, tôi cũng sẽ không tin họ.

“Cậu có thể không phải là Ma vương mạnh nhất trong lịch sử, nhưng cậu sẽ là người phi thường nhất.”

Vì vậy, đó là cách nó sẽ diễn ra.

Sự tái thiết của một vương quốc bị phá hủy.

Tôi đã hoàn thành việc tái thiết Darkland.

Đó là lý do tại sao tôi có thể gọi mình là Ma vương, không chỉ Reinhardt, và đối mặt với Công tước.

Và sau đó, sự hủy diệt.

Tôi đã thành công trong việc trả thù loài người.

Tôi đã không đạt được mọi thứ tôi đặt ra để làm.

Nhưng, những việc mà một Ma Vương nên làm đều đã hoàn thành xuất sắc.

"Bây giờ cậu đứng trước bờ vực hủy diệt loài người và thống trị toàn bộ thế giới. Cậu sẽ trở thành Ma vương phi thường và hoàn hảo nhất trong lịch sử."

Và sau đó, trở thành người thống trị thế giới.

"Không phải là mỉa mai sao khi cậu, người chưa bao giờ muốn trở thành Ma vương, lại trở thành người gần nhất hoàn thành ước nguyện từ lâu của Ma tộc mà chưa ai từng đạt được?"

Tôi chưa bao giờ muốn trở thành Ma Vương.

Tôi không muốn trở thành bất cứ thứ gì giống như một vị Vua cả.

"Có vẻ như Archdemon bị nguyên rủa để không bao giờ sống cuộc sống mà họ muốn."

Đúng vậy.

Nếu Archdemon là một chủng tộc bị nguyên rủa như thế.

Tôi không muốn xây dựng lại Darkland, nhưng tôi đã làm.

Tôi không mong nhân loại bị hủy diệt, nhưng nhân loại đã bị hủy diệt.

Có lẽ, trong dòng dõi Archdemon, tôi là Ma vương duy nhất không muốn trở thành Ma vương và không nuôi lòng thù hận với con người.

Đó là lý do tại sao tôi đã tiêu diệt toàn bộ loài người, xây dựng lại vương quốc đổ nát và giờ có cơ hội sở hữu toàn bộ thế giới.

Thật sự có lời nguyên như vậy sao?

Đó có phải là lý do tại sao Ma vương đã thất bại?

"Vậy thì, chúng ta gặp rắc rối lớn rồi."

"Rắc rối lớn, cậu nói sao?"

Nếu có một lời nguyên như vậy, đó là một vấn đề lớn.

“Thảm Hoạ Công sẽ không kết thúc.”

Nếu Archdemon có một lời nguyên như vậy, Thảm Hoạ Công sẽ không kết thúc.

Sau đó, điều này cũng sẽ trở thành một trò hề khác.

Tôi rùng mình với ý nghĩ đó.

"Ha-ha... Tôi cho là vậy."

Đại Công tước cười yếu ớt trước lời nói của tôi.

Liệu một lời nguyện như vậy có tồn tại hay không vẫn chưa được biết.

Điều quan trọng là Đại Công tước dường như hiểu rằng tôi muốn chấm dứt Thảm Hoạ Cổng đến mức nào.

"Cho nên, cậu nói tất cả đều là lỗi của cậu sao?"

Đại Công tước yêu cầu tôi chỉ ra bất kỳ hành vi sai trái nào.

Vì vậy, tôi đã nói với ông ấy về mọi thứ đã xảy ra cho đến bây giờ.

"Điều đó... Làm tổn thương Harriet... đó cũng là lỗi của tôi..."

Mặc dù cô ấy đã chọn đi theo tôi, nhưng cuối cùng thì đó là một sai lầm mà tôi đã phạm phải đối với Đại Công tước.

"Tôi đã không liên lạc với ông suốt thời gian qua... Chắc hẳn ông đã lo lắng. Dù sao... tất cả là lỗi của tôi. Tình hình thế giới, mọi thứ..."

"Tình hình thế giới?"

"Đúng vậy."

"Tại sao đó là lỗi của cậu?"

Đại Công tước nhìn tôi.

"Chính ông đã nói điều đó. Tình trạng của thế giới là do hành động của tôi. Vì vậy, đó là lỗi của tôi..."

"Đó có thể là tội lỗi của cậu, nhưng tại sao nó lại là một sai lầm?"

Có sự khác biệt giữa tội lỗi và sai lầm không?

Tôi không thể nắm bắt được những gì Đại Công tước đang cố gắng nói.

"Giả sử rằng cậu thực sự gây ra Thảm Hoạ Cổng với ý định hủy diệt loài người. Hãy giả sử điều đó."

Đại Công tước nói nhẹ nhàng, gõ cây trượng của mình trên các bậc đá cẩm thạch.

"Ngay cả như vậy, chẳng phải điều đó có thể chấp nhận được sao?"

"...Cái gì?"

Ông ấy đang nói về cái gì vậy?

"Darkland chưa bao giờ nghĩ đến việc tiến hành chiến tranh chống lại loài người, nhưng con người đã xâm chiếm Ma giới, phá hủy vương quốc của cậu, giết cha cậu và thậm chí biến những người mà cậu coi là gia đình thành nô lệ."

Ah.

"Nếu sau khi chịu đựng tất cả những điều đó, cậu tìm cách hủy diệt loài người, ai có thể nói rằng cảm xúc và hành động của cậu là bất công hay sai lầm?"

Nhiều người đã chết.

Nếu tôi thực sự muốn nó và khiến nó xảy ra, đó sẽ là một tội lỗi.

Nhưng nó sẽ không bất công.

Đại Công tước đang nói về sự trả thù.

Những vụ giết người và thảm sát do báo thù gây ra không thể được biện minh, và do đó là tội lỗi.

Tuy nhiên, cảm giác trả thù có thể được biện minh.

Có thể có tội lỗi.

Nhưng nó có thể được cho phép.

Tôi có quyền làm như vậy.

Đó là những gì Đại Công tước đã nói.

Tôi đã được phép làm như vậy.

Do đó, mặc dù có thể có tội lỗi, nhưng không có sai lầm nào, đó là theo Đại Công tước.

Ngay từ đầu, Đại Công tước đã yêu cầu tôi chỉ ra bất kỳ sai lầm nào mà tôi cho rằng mình đã mắc phải.

Đại Công tước chưa bao giờ nói rằng tôi đã phạm sai lầm.

"Sai lầm là những gì tôi đã làm với cậu."

"...Cái gì?"

"Nếu cuộc chiến ở Ma giới ngay từ đầu đã sai lầm cơ bản, thì lỗi thuộc về tôi, kẻ đã sai khiến nó trước."

Đại Công tước đã tham gia vào cuộc chiến ở Ma giới.

Vì vậy, nếu cuộc chiến có sai sót cơ bản ngay từ đầu, và kết quả là Darkland bị hủy diệt,

Người đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ không phải là tôi, mà là Đại Công tước.

"Ngay cả khi đó là một cuộc chiến chính nghĩa, thì việc người thừa kế của một đất nước bị hủy hoại tìm cách trả thù tất cả những người tham gia vào cuộc chiến ở Ma giới, theo một cách nào đó, là một hành động tự nhiên."

"...."

Từ lúc tôi phát hiện ra mình là một Ma vương.

Đại Công tước đã tin rằng mọi thứ tôi làm với nhân loại, mặc dù tội lỗi, nhưng đều chính đáng.

Vì tôi có quyền trả thù tất cả loài người, ông ấy đã chấp nhận mọi việc tôi làm.

Theo nghĩa chặt chẽ, Đại Công tước là một trong những kẻ thù của tôi.

Với tư cách là pháp sư, Đại Công tước chắc chắn đã đạt được những thành tích to lớn trong Chiến Tranh Nhân Ma, điều đó chắc chắn có nghĩa là ông ta đã giết vô số ma tộc.

Nếu tôi thực sự là Valier, Đại Công tước sẽ là một trong những người có vị trí cao nhất trong danh sách những người chịu trách nhiệm về vụ thảm sát của tôi.

"Tại sao cậu lại đến chỗ ở của kẻ thù với vẻ mặt của một tội nhân, để xin lỗi?"

Mặc dù trước đây hẳn ta đã đeo chiếc mặt nạ của con người, nhưng không có sự thay đổi nào trong thái độ của hẳn ta ngay cả trong những tình huống mà việc tháo mặt nạ ra là điều đương nhiên, giờ đây người ta đã biết tôi là Ma vương.

"Tôi... tôi không hiểu."

Đại Công tước dường như không thể hiểu được việc tôi đến chỗ của ông ấy với thái độ của một tội nhân, theo dõi mọi hành động của ông ấy.

"Tôi hiểu rồi..."

Đại Công tước nhìn lên bầu trời.

Ngoài việc không sở hữu những cảm giác báo thù mà lẽ ra tôi phải có, tôi chỉ nghĩ về những gì mình đã làm sai với Đại Công tước, không hề có một chút hận thù nào.

"Con gái tôi đã đúng."

Đại Công tước nói với giọng đầy tội lỗi sâu sắc.

"Cậu có thể tội lỗi, nhưng cậu không làm gì sai."

Đại Công tước lâm bẩm một cách trống rỗng.

"Tôi vừa phạm tội vừa phạm sai lầm."

Khi ông biết được sự thật về Chiến Tranh Nhân Ma và sự thật về cự Ma vương Valier, cuộc chiến chẳng khác gì một cuộc thảm sát.

Nhân loại đã không đạt được sự cứu rỗi thông qua việc tiêu diệt quỷ.

Thay vào đó, họ đã gây ra Thảm Hoạ Công như một hệ quả.

Lẽ ra không phải chỉ mình tôi đứng yên.

Ngay từ đầu, đó là một vấn đề mà lẽ ra nhân loại phải đứng yên.

Tôi không phải là Valier.

Do đó, tôi không thể có bất kỳ cảm giác trả thù nào đối với Đại Công tước.

Đại Công tước chỉ đơn giản là hiểu lầm.

Thực tế là mọi thứ cuối cùng đều bắt nguồn từ tôi không phải chỉ vì tôi là nguyên nhân của Thảm Hoạ Công.

Sự bất công này đã được tạo ra bởi bàn tay của tôi ngay từ đầu.

Vì vậy, không có chỗ cho cảm giác trả thù hay oán giận, chỉ có cảm giác tội lỗi sâu sắc hơn.

Giống như Đại Công tước cảm thấy có lỗi với tôi,

Tôi cũng vậy, chỉ biết cảm thấy tội lỗi dồn nén lại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading